

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

petek, 28. oktober, 2022

sveti Simon in sveti Juda, apostola (god)
Ef 2,19-22; Ps 19; Lk 6,12-16

Premišljajmo

Praznujemo Simona Gorečnika ali Simona Kananejca, da ga ločimo od Simona-Petra, in Juda ali Tadeja, da ga ločimo od Juda Iškarijota (Mt 10,4; Mr 3,19; Lk 6,15; Jn 14,22). Juda ali Tadej vpraša Jezusa pri Zadnji Večerji: »Gospod, kaj se je zgodilo, da se hočeš razodeti nam, na pa svetu?« (Jn 14,22). Na to vprašanje Jezus odgovori: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem. Kdor me ne ljubi, se ne drži mojih besed; in beseda, ki jo slišite, ni moja, ampak od Očeta, ki me je poslal. To sem vam povedal med tem, ko še ostajam pri vas. Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal. Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem...« (Jn 14,23-27)

Tako kot apostoli, nismo več tujci ali bežni mimoidoči, smo sodržavljeni nebes, na nek način svetniki, člani božje družine, ker smo vključeni v zgradbo, katere temelj so apostoli in preroki; in temeljni kamen je sam Kristus Jezus. V njem se vsa zgradba harmonično dviga, da postane sveti tempelj v Gospodu. V njem smo vsi elementi iste zgradbe, da po Svetem Duhu postanemo Božje prebivališče. Z apostoli smo na isti valovni dolžini kot psalmist (Ps 119), ki pravi: »Po svoji dobroti me oživi, pa se bom držal pričevanja tvojih ust. GOSPOD, na veke ostaja tvoja beseda, trdno stoji v nebesih. Od roda do roda traja tvoja zvestoba, utrdil si zemljo, ona je stala. Po tvojih sodbah danes stojijo reči, kajti vse so tvoji služabniki. Ko bi ne bila tvoja postava moja naslada, tedaj bi bil v svoji bedi že propadel. Na veke ne bom pozabil tvojih ukazov, kajti z njimi si me poživil. Tvoj sem, reši me, kajti iskal sem tvoje ukaze.« (Ps 119,88-94).

Beseda, zaupana apostolom, bo šla iz Jeruzalema v Rim skozi Judejo, pogansko Galilejo, Samarijo in celotno sredozemsko območje. Kot pravi papež Frančišek, je knjiga *Apostolskih del* tista, ki jo imajo učenci misijonarji vedno pri roki, saj pripoveduje, kako se je *vonj evangelija* širil po svoji poti, kjer koli je bil oznanjen Kristus, in vzbujal veselje, ki nam ga lahko dá samo Duh. Beseda bo krožila vse do Rima in od tam bo šla po vsem poganskem svetu in širila Božjo ljubezen, mir, pravičnost in bratsko občestvo. Beseda bo zmagala in celo veliki misijonar Pavel, zaprt v Rimu, bo še naprej zmagovito oznanjeval evangelij. Nič ne more ustaviti potovanja Besede, napredka misijonarjev, ki oznanjajo Kristusa. Vabljeni smo, da verjamemo v moč Duha, ki podpira naše misijonsko delovanje, ki podpira naša prizadevanja za dialog z našimi sodobniki. Duh je tisti, ki nam omogoča, da verjamemo v človeka, v vsako človeško bitje in v njegovo sposobnost, da se odpre Bogu Jezusa Kristusa. Poklicani smo, da v osrčju dialoga postanemo bližnji vsakemu moškemu, vsaki ženski. Povabljeni smo, da se odločimo za univerzalizem, da gremo "onkraj plemena", da "ljubimo kot Jezus", da se spodbudimo, da bi "ljubili kot Bog, ki išče naše dobro" (Kard. Jean-Louis Tauran, *Je crois en l'homme*, Pariz, Bayard, 2016, str. 321)

Iz nebes je Vstali poleg dvanajsternih poslal Pavla; s tem apostolskim poslanstvom bo mogoče določiti naravo apostolata. Pavel je imenovan »apostol« (Rim 1,1; Gal 1,15), ker je srečal Vstalega in zna vsakemu, ki bo poslušal, povedati, da je bila določena poklicanost izvor njegovega poslanstva.

Apostol – on je »poslan«, ne od ljudi, ampak od Jezusa osebno. Za Pavla so misijonarji, v tem primeru apostoli, »Kristusovi ambasadorji«. Bog je tisti, ki spodbuja po njih (2 Kor 5,20); njihova zgodba nadaljuje Jezusovo zgodbo, kot je dobro opisano v *Apostolskih delih*. Beseda, ki so jo po njih prejeli, ni človeška beseda, ampak Božja beseda (1 Tes 2,13), pojasnjuje apostol Pavel. Blagor tistim, ki so sprejeli misijonarje »kot Božjega angela, kot Kristusa Jezusa« (Gal 4,14). Apostoli so *sodelavci Boga* (1 Kor 3,9; 1; Tes 3,2). Po njih se opravlja služba eshatološke slave (2 Kor 3,7-11). Apostol je lahko človek, ki ga svet zaničuje, nedvomno zato, da ne bi te božanske moči in slave zlorabil v svojo korist.

Lahko ga celo preganjajo, izročijo v smrt, da se dá življenje ljudem (2 Kor 4,7-6, 10; 1 Kor 4,9-13). Toda Pavel deluje za občestvo skupnosti, ki jih je ustanovil (1 Kor 5,4). Svojo službo opravlja kot služenje, sledi Jezusu, zvestemu služabniku in priči. Misijonar je pastir, ki sledi velikemu Pastirju Jezusu Kristusu. Tako kot on se zna odreči svojim pravicam, kadar je to potrebno (1 Kor 9,12); vernike neguje kot oče, kot mati (1 Tes 2,7-12) in jim daje zgled vere (1 Tes 1,6; 2 Tes 3,9).

Tudi če je Pavlov primer edinstven, je treba omeniti, da so njegovi tesni sodelavci Timotej (1 Tes 3,2), Silvan, ki ga imenuje apostol (1 Tes 2,5ff), ali celo Sosten in Apolon (1 Kor 4,9), tako kot drugi apostoli v tej logiki pozornosti, služenja, vere in ljubezni. Apostoli poganskih narodov imajo posebno razumevanje Kristusove skrivnosti. Pripravljeni so, kot Filip, evangelizirati Samaritanjce (Apd 8) in Sveti Duh se spusti na pogane (Apd 10), kot da bi nakazal, da Bog ni odsoten v kulturah različnih ljudstev sveta in da On je povsod predhoden misijonarjem, v srcih žena in mož. Bog že deluje v srcih, če se lahko tako izrazimo. Zato je treba evangelizirati Jude, ne da bi pozabili na druga ljudstva. Odrešitev je ponujena vsem. Kamor koli gredo Kristusovi učenci, morajo oznaniti svojega Gospoda in razkriti njegovo skrivnost. Živeti morajo tako, da bodo pogani želeli verjeti v Jezusa Kristusa.

Čeprav je apostolat par excellence funkcija dvanajsterih in Pavla, ga od svojih začetkov izvaja vsa Cerkev. Antiohijska in Rimska cerkev sta obstajali, preden so tja prišli voditelji Cerkve. V širšem smislu, ki ga v Cerkvi potrjuje izraz »učenci-misijonarji«, katerega pogosto uporablja papež Frančišek, je apostolat delo vsakega Kristusovega učenca, vsakega krščene, ki je »luč sveta in sol zemlje« (Mt 5,13s). Vsak »učenec-misijonar« mora po svoji stopnji in v skladu s svojo karizmo ter svojimi zavezami sodelovati v apostolatu Cerkve in v svoji apostolski gorečnosti posnemati Pavla, dvanajstere in prve apostole. Oznanjevanje Besede odrešenja pomeni tudi pričevanje z vsem svojim življenjem, besedami in dejanji, posamezno in v skupnosti, za Gospoda Jezusa, Odrešenika vsega človeštva.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*